

71. & 72. respondit hæredem patris alienantis bona donata ipsi hæredi contemplatione matrimonij reuocare non posse. Idem respondit Celsus Hugo in conf. 58. num. 5.

Sexto, vel ex eo comprobantur prædicta, quod is, qui suo actu, & facto approbavit testatoris dispositionem; non potest amplius eam impugnare eique contradicere; cum id, quod semel placuit, displicere amplius non debeat. Cap. quod semel de regulis iuris in 6. vbi Dynus, & in specie pauci initi in contractu matrimonij, ad utilitatem filii, quod eo consentiente patet possit ipsum filium grauare, & a pacto recedere decidit Butri. in q. 204. num. 39. Atqui Don Henricus suo actu, & facto approbavit dispositionem Don Petri patris sui, & testatoris. Ergo eam amplius impugnare eique contradicere non potest. Illa minor argumenti propositio probatur ex eo, quod ipse Don Henricus adiuit hæreditatem sibi reliquam à dicto Don Petro eius patre. Quia sanè aditio t' operatur approbationē ipsius testamenti, sicuti respondit Alex. in conf. 12. colum. 2. vers. accedit ad confirmationem li. 5. Idem consiluit Calcan. in consilio 57. in fine, si & Parisius in consil. 9. num. 4. & clarius multis cōprobauit in consil. 33. numero 80. lib. 3. idem responderunt Gephalus in consilio 272. numero 42. lib. 3. & Hondonius in consil. 59. num. 40. Et idem ego ipse scripsi in consil. 164. num. 29. lib. 2. & in consil. 40. num. 145. libro quinto. Nec repugnat quod scribit Peregrinus in tract. de fideicom. art. 3. nu. 118. vers. sed contra, &c. à prædicta 22. opinione, quod scilicet nō sufficiat simplex aditio, t' & acceptatio hæreditatis, vt dicatur filius renuntiasse detractioni Trebellianicae sicuti sensit (inquit Peregrinus) Anchār. in consil. 152. num. 4. Curtius Senior in consil. 76. Dominus Ludovicus col. 5. vers. sed præmissis: Decius in consil. 23. 6. col. 3. in consil. 257. col. vlt. & in consil. 688. Parisius in consil. 47. num. 9. lib. 2. & in consil. 43. num. 38. lib. 3. Bellonus in consil. 67. numero 9. Eugenius Perusius in consil. 38. num. 19. Hieronymus Gabriel in consil. 96. num. 2. lib. 1. & Bertazzolus in consil. 75. numero 22. Nam respondet Ancharanum 23. contrarium sentire, quo ad Trebellianicam, t' cum dicit, per approbationem testamenti factam in diuisione inter fratres, censeri illi renuntiasse, quia sanè approbatio dicitur etiam fieri per aditionem hæreditatis. Solus Curtius claram contradicit Ancharano, & eum visus est sequi Decius. Parisius autem sibi contrarius, alter sentit in locis supra à me allegatis.

Septimò & ultimò, confirmatur prædicta ex eo, quod D. Don Io. Baptista pater dicti Don Petri, & cui dicti Don Henrici hæredem suis in bonis instituit dictum Don Henricum, adiecta conditione, & onore his verbis. Quod dictus meus nepos Henricus, & hæres meus teneatur se obligare ad laudandum, & approbandum, ac laudet, & approbat omne illud quantum per dictum Petrum del Pont, patrem suū, & per me, tam iunctim, quām separatim sit factum, dispositum, & ordinatum, si in actibus inter viuos, quām in ultima voluntate. Et non effectuando, & adimplendo dictum pactum, nec laudando, & approbando omnia de super dicta, nunc pro tune, & tunc ex nunc reuoco dictam hæreditatem à dicto Henrico hærede nominato, & dictam institutionem hæreditatis, quatenus sic facta non fuisset. Et dicta bona absque diminutione &c. veniant, & pertineant ad dictum Iolephum Alpont nepotem meum, & fratrem dicti Henrici, cū eodem pacto, &c. Cum ergo dictus Don Henricus tacite adeundo hæreditatem huius testatoris cui sui, sed etiam, vt creditur, approbauerit ab eo disposita, sequitur dicendum ipsius Henricum non potuisse cōtrauenire dispositis a patre Don Petro, atque ita contraria electionem illi factam ab ipso Don Petro fa-

cere. Nec repugnat si obiciatur, Don Henricum adiuisse hæreditatem dicti cui sui cum beneficio inueniarij, adhibita protestatione, quod quoad capitula matrimonialia.

Nam respondet, beneficium inuentarium & pro testationem prædictam non prodest Henrico quin te neatur ratificare & approbare totam dispositionem dicti Don Io. Baptista, cuius solus hæres existit, vt in terminis respondit in consil. 125. num. 7. li. 2. & accedit nunc Lud. Molina in lib. 4. de Hispano. primog. cap. 1. nu. 24.

Non obstant nunc aliqua, quā aduersus prædictam firmatam opinionem obici posse videtur.

Primo videatur obstat, quod sicuti Don Nicolaus donator dedit facultatem Don Petro filio donatario eligendi inter filios filiasque suas, sic & pariter eadē licentiam, & auctoritatem dederit dicto Don Henrico nepoti eligendi inter suos filios, suasque filias, sicuti ostendere videtur verba primi capituli dictæ matrimonialis donationis, sic scripta. Con patto, vinculo, & conditione, che il tal figliolo da elegeri per eſlo (hoc est per Don Petrum habbia per consequenza di posſere disporre), & disponga in figlio maschio, di quel tale electo.

Respondet primo dicto Don Henrico datum nō fuisse facultatem eligendi inter sc̄minas; Cum capitulum supra relatum loquatur solum de masculis. Præterea, admissio citra veri præjudicium, quod data fuerit dicto Don Henrico facultas eligendi inter filias suas, attamen non apparet, quod sit eadem electionis licentia concessa inter unicam ipsius Don Henrici filiam, nempe Donnam Franciscam, & eius sororem, hoc est Donnam Angelam.

Respondet secundo, admissio citra veri præjudicium, quod dicto Don Henrico data fuerit facultas eligendi inter filiam, & sororem attamen dictus Don Petrus frater potuit loco ipsius Don Henrici filii hæredisque sui eligere, cum pater disponere posset de re filii suis, quando eum hæredem fecit suis bonis, sicuti diximus supra in quinto argumento. Sic etiam dicimus,

24 patrem posse suo in testamento relinquere t' alii rem filii sui hæredis a se instituti l. filius fam. S. cum patr. ff. de leg. 1. & multis cōprobauit in Commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 17. nu. 7. & in consil. 955. num. 11. lib. 10.

Secundo obici posse videtur, quod casus iste electionis inter filiam, & neptem dicti Don Petri, quo ad ipsum Don Petrum omittus, & ob id pro omisso haberi debebat, iuxta l. commodissime ff. de liberis, & post alijs scribunt Decius in consil. 394. col. 1. Socinus Iunior in consil. 102. num. 5. lib. 1. & Craueta in consil. 130. num. 7.

25 Respondet primo dictam l. commodissimè, loquendo casus omisso induceret diuerstatem personarum, vel instituti, vel substituti, fecis vero quādō facta extensio ad casum omisso eadem maneret persona vocata. Ita declarant Bartol. in l. Gallus S. & quid si tantum num. 12. ff. de liberis, & posthum. Socinus Senior in consil. 87. col. penult. lib. 3. Curtius lun. in consil. 29. in fine, Ripa in l. 1. nume. 92. ff. de vulg. & pup. subst. & Decianus in consil. 3. nume. 145. lib. 1. & hoc fecutus sum in Commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 26. num. 10. Porro in casu hoc nostro eadem est persona electoris, hoc est Don Petrus eadem sunt personæ, quarum una erat eligenda, nempe filia, & neptis, quā ambæ erant sub potestate ipsius Don Petri, earum patris, & cui respectuē.

26 Respondet secundo, quod tunc demum dicta t' l. commodissime locum habet, quando casus omisso est omnino dissimilis expresso quo ad mentem, rationem, & effectum a testatore consideratum. Ita post Ripam, & De-

& Decianum scripsi, & declarauit in dicta præsuupt. 26. num. 14. vbi subiunxi num. 16. ex multorum sententia, Catum non dici omissum, quando adest eadē ratio, & verisimilis mens testatoris. Nostro in casu ex dictis supra in secundo, & tertio arguento constat, hos casus esse similes, & in utroque eandem esse rationem, & verisimilem donatoris mentem.

Tertio obstat videtur, quod etiam si concedimus, dicto Don Petro datum fuisse hanc facultatem eligendi, vel Donnam Angelam filiam, vel Donnam Franciscam neptem, non tamen videtur posse dici, dictu Don Petru potuisse eligere, vt elegit. Nam ei dicitur data facultas eligendi in casu, qui in vita sua euenisset, nempe si deceperit ante se dictus Don Henricus, reliqua sola ipsa Donna Franciscam filia, & superstite dicta Dō 28 na Angella. Atqui facultas eligendi personam certam de certis data pro certo tempore, vt puta mortis, comperit ante mortem. Ergo dictus Don Petrus elige-re non potuit. Illa minor argumenti propositio probatur. l. cum pater S. a filia ff. de le. 2. vbi Bart. Baldus, & Imola. Et idem Bart. in l. post. mortem C. de fideicom. & ibidem Iason nu. 6. & Antonius de Padilla nu. 13. Ruinus in consil. 24. num. 2. li. 2. Ripa in l. serui elec-tione in prin. nu. 14. ff. de leg. 1. Parisius in consil. 23. nu. 23. lib. 3. Craueta in consil. 156. num. 5. & Io. Petrus Surdus in consil. 264. num. 24. lib. 2.

Respondet primo, non agi nostro in casu de electione facta alio tempore quam præstituto in capitulis matrimonialibus, sed potius in alio casu, de quo, etiam si admitteremus non fuisse actum, & conuentum in prædictis capitulis, attamen propter rationis identitatem & præsumptam mentem, & voluntatem donatoris, ac donatarii est satis comprehensus, sicuti demon-stratum fuit supra in secunda responsione ad præ-dens argumentum.

Quarto obici posse videtur, quod in omnem casum conuenienter magis eligere dictam Donnam Franciscam, quam dictam Donnam Angelam, quandoquidem Donna Franciscam erat proximior ultimo possessori horum bonorum, nempe Don Henrico patris, quā esset dicta Donna Angela eius soror. Atqui in his successionibus, præfertur proximior ultimo possessor. Ergo eligi debuit dicta Donna Franciscam. Illa minor argumenti propositio probatur auctoritate multorum grauissimorum iuris interpretum. Ita sanè Decius in consil. 424. num. 8. & num. 9. respondit, in successionibus sororem t' ultimi possessoris præferri patuo, sic & Socini. Iunior in consil. 30. num. 2. lib. 1. Marcus Salo de Pace Hispanus in consil. 29. num. 8. 9. & 19. & 41. 30. Et magis in specie, quando masculi t' successionem exclusi fæminis, admittuntur, intelligitur, quando masculi, & fæmina sunt in eodem gradu, secus vero, si fæmina est ultimo possessor proximior sic sanè responderunt Calren. in consil. 48. Præponit nume. 2. lib. 1. Alex. in consil. 204. colum. 2. & 3. libr. 2. Decius in consil. 451. num. 3. Parisius in consil. 81. nu. 20. lib. 3. & alios quamplures refert, & sequitur Ludovicus Molina in libr. 3. de Hispano: primogeniis cap. 5. num. 71. & Marcus Salo in dicta consil. 29. num. 41. quinum. 42. vers. verum, & illud & c. subiungit post Ruinus in consil. 92. num. 10. lib. 2. quod si masculi, causa conservanda agnationis subtilitatem, nunquam masculus remotor, & transuersalis excludit filiam possessoris.

Respondet, prædicta procedere, quādō agitur de successione ultimi possessoris, qui casus non conuenient huius nostro in quo agitur de succedendo, vel Don Nicolao donatori, vel Don Petro donatario. Quod agitur de succedendo dicto donatori, vel ex eo probatur, quod ipse donator donauit Don Petro pro & filiis, quorum unus vel yna eligetur. Quā electio efficit, vt

electus sit hæres, & successor eius, qui mandauit electionem le. vnum ex familia in princ. & in §. si de fal-cidia, & in §. si rem ff. de leg. 2. & ibidem Doctores, & idem tradunt multi, quos retuli supra in quarto ar-gumento.

Quando autem agitur de succedendo donatori at-tendit eius proximitas, t' sicuti dicimus in successione testatoris, si de ea est contentio inter ei proximiores, & proximiorē ultimi possessoris, præferrur pro-ximior testatoris, sicuti scribunt quamplurimi illi Doctores, quos latissimē retuli in consil. 124. num. 30. cum multis sequentibus lib. 2. & dixi supra. Idem dicendū est, si in casu nostro agitur de succedendo ipsi Dō Petro donatario, cui magis conuenit, quod ei succede-ret eius filia Donna Angela, quam Donna Franciscam eius neptis, ex Dō Henrico filia, ex quo proximior est gradu ipsa neptis, vt diximus supra.

Terria est conclusio, Donnam Angelam vita fun-ctam ante Don Henricum fratrem suum non reddidit se caducam substitutionem de se facta, sed ius succedēdi ex substitutione illa transmississe ad Illusterrimum D. Don. Ioannem filium nunc superstitem, Hæc conclusio probatur.

Primo ex eo, quod & si regulariter ius fideicommissi 32. si conditionalis t' non dixi in consil. 325. num. 57. 58. & 63. lib. 4. transmittitur etiam ad proprios filios, & de-scendentes, sicuti scribunt quamplurimi, quos longa seriē congregati in Commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 201. nu. 67. & 68. attamen quando filii sunt positi in conditione, vt nostro in casu, locus est 33. transmissioni, t' quemadmodum affirmant per multi, quos cōmemorauit, & probauit in dicta præsumpt. 201. nume. 97. & illis accedunt Butrius in cap. Raynaldus nu. 20. de testa. Roma in consil. 480. num. 2. & Alex. in consil. 165. num. 4. lib. 5.

Secundū accedit, quodius & spes fideicommissi cōditionalis t' transmittitur ad filios, & hæredes quando si non transmittetur, minus dilectus, magis dilecto præfertur. Ita scripsi in dicta præsumpt. 201. num. 107. vbi huius opinionis retuli, quamplures, præfertim Rotam Roma. in decis. 782. num. 15. in prima parte in nouissimis. Atqui satis clarè constat, Don Petrus testatorem magis dilexisse dictum Don Ioan. q. d. Donnam Franciscam. Ergo ius fideicommissi transmis-sū est ad ipsum Don Ioannem. Illa minor argumenti propositio vel ex eo probatur; quod ipse testator excludit dictam Donnam Franciscam; non autem Don Ioannem, sed potius eum tacitè inclusit, & vocavit. Quod testator excluderit ipsam Donnam Franciscam, appa-rexerit ex eo, quod in secundo capite sua dispositionis sub-stituit Don Iosephum dicto. Don Henrico decedenti sine filiis masculis, excludit ergo fæminas, sicutie Don nap. Franciscam, cum inclusio vnius sicutque masculorum sit ex fusio alterius, atque ita feminatum, iuxta regula l. cum Prætor in princ. ff. de iudiciis, qua adducti sic in specie tradunt. Bart. in l. 2. §. videndum nu. 2. vers. non obstat, si dicit, ff. ad S. C. Tertull. Corne. in consil. 133. num. 9. lib. 2. Socinus Senior in consil. 81. num. 3. vers. secundum quod lib. 4. Ruinus in consil. 107. num. 7. lib. 3. & magis in specie Socinus Iunior in consil. 10. num. 29. 30. & num. 31. lib. 4. Et egregie alijs multis confirmat Ludovicus Molina in lib. 3. de Hispano: primogeniis c. 5. nu. 30. & ego ipse in Com-mentariis de præsumptionibus lib. 4. præsum. 89. nu. 97. & infra patrem.

Secunda est dubitatio, ad quem pertineant alia bona à dicto Don Petro relicta, præter illa donata, an licet spectent ad dictam Donnam Franciscam, vel potius ad dictam Donnam Angelam, seu dictu Don Ioan-nem eius filium? Et quidem sine magna controversia respondendum est, pertinere ad ipsum Don Ioan-nem.

Nam dictus Don Petrus testator in his suis bonis insti-
tuit etiam dictum Don Henricum filium suum, cui de-
cedentis sine filiis masculis substituit Don Iosephum, 30 fideicommissum inferri ex enumeratione graduum item ex relatio rei insignis nu. 31.

32 Castrum feudale, presumi obnoxium fideicommissum.
33 Insignis rei legata cum probatione ne alienetur induci fideicommissum.
34 Quandocumque substituo, significare compendiosam.
Compendiosam fieri verbo quandocumque.
35 Compendiosam non esse quae sit per clausulam, vulgariter, pupillariter, & per fideicommissum.
36 Feuda esse hereditaria, concessa pro se, heredibus & quibus &c.
38 Feudum hereditarium, nū differre ab allodialibus. numero 39.
40 Feudum hereditarium uenire in petitione hereditatis, restitutio fideicommissum.

Nec repugnat, si dicatur, testatorem prius dicto Dō Henrico, substituisse Don Iosephum, quem nō grauauit restituere filiis suis: & multò minus dicitur grauasse eius filios restituere dictę Donnę Angelę, quia respondet, quod immo testator grauauit, tam dictum Don Iosephum, quam eius filios, cum eos omnes vocauerit sub eisdem conditionibus, & pactis, sub quibus di-
ctum Don Henricum.

S V M M A R I V M .

1 Fideicommissariam substitutionem inferre verba succe-
ssi temporis.

2 Successuum tempus inferre nomen descendentiū.

Descendentium nō esse successivi temporis contra 14. 51 numero 17.

3 Descendentium nomine significari abnepotes etiam in in-
finitum.

4 Abnepotes à posterius fieri nō posse ut ex vulgaris suc-
cedat.

5 Vulgarem substitutionem in abnepotibus non habere lo-
cum quia non possunt esse in rerum natura vivente te-
statore. num. 5.

6 Masculorum vocationem significari testatorem ro-
luisse bona in familiam esse.

7 Codicillarem clausulā efficere ut valeat indirecte, quod
iure directo non valet.

8 Vulgarem expirare adita hereditate.

9 Compendiosam continere fideicommissariam.

10 Codicillarem tendere ad conseruandam mentem testa-
toris.

11 Codicillarem non operari ut vulgatis trahatur ad fidei-
commissum.

12 Substitutionem incertam id est in dubio, censeri vulgare.

13 Vulgariter presumi testatorem vocasse vocando filios
& eorum descendentes.

14 Substitutionem ordine factam in dubio censeri vulgare.

15 Familię nomen non habere nudum successuum, ne inferre fideicommissum. nu. 16.

17 Descendentium nomen inducere fideicommissum, quan-
do significati futuros post multis annos.

18 Familia nomen differre à nomine descendentiū. nu. 19

20 Compendiosam fieri, substituendo ultimo morienti.

21 Compendiosam esse his verbis: substituo Caium, si de-
cesserit filius meus. num. 22.

22 Fideicommissum significare qui substituit in casum
mortis.

23 Substitutionem factam ultimo morienti, intelligi, si sine
filiis ac quidem masculis, cum testator vocavit masculos. num. 25.

24 In infinitum petita in substitutione facere fideicom-
missum.

25 Fideicommissum significare verbum in infinitum.

26 Fideicommissum fieri per se remaneat hereditas in de-
scendentes, vel in familia.

Remanere in familia bona non posse nisi inducatur fidei-
commissum.

30 Fideicommissum inferri ex enumeratione graduum item
ex relatio rei insignis nu. 31.

32 Castrum feudale, presumi obnoxium fideicommissum.

33 Insignis rei legata cum probatione ne alienetur induci
fideicommissum.

34 Quandocumque substituo, significare compendiosam.

Compendiosam fieri verbo quandocumque.

35 Compendiosam non esse quae sit per clausulam, vulgariter, pupillariter, & per fideicommissum.

36 Feuda esse hereditaria, concessa pro se, heredibus & quibus &c.

38 Feudum hereditarium, nū differre ab allodialibus. numero 39.

40 Feudum hereditarium uenire in petitione hereditatis, restitutio fideicommissum.

43 Feudum hereditarium posse per patrem alienari in pre-
indictum filiorum idem de feudo mixto. nu. 44.

45 Feudum concessum ad faciendū etiam quicquid placuerit, alienari sine licentia.

46 Feudum concessum pro se & heredibus quibuscumque non loqui de feminis.

47 Feudum rectum non transire ad feminas.

48 Feudum hereditarium esse idem corpus cū patrimonio.

49 Hereditis in itin. universali venire ē Feuda hereditaria. Idem concessionē omnium bonorum.

50 Privilium Comitis Palatini ad omnia beneficia inclu-
dere Feuda.

Beneplacitum nomen dici de Feudi.

51 Restitutio nō esse quidquid supponit acceptiōem. nu-
mero 52.

52 Legato generali contineri omnia quae tam sub domi-
nio, quam contra testatoris erant.

Generalem dispositionem complecti omnia tam proprias
quam aliorum.

53 Sermone generali uenire Feudum hereditarium, secus ex
pacto & prouidentia. num. 55.

54 Generalem dispositionem non extendi ad illicita.

55 Testamento venire quae alias non venirent ne sit elusa
rium.

Interpretationem fieri ita ne actus reddatur elusorius,
& vanus.

56 Verba aliquid operari debere.

57 Legato generali licet non veniant parata causa merca-
ture, intelligi tamen hoc cum aliis legatum non redi-
tatur inutile.

58 Feudum Ecclesiasticum concessum pro se & heredibus
ac successoribus venire in restitutio fideicommissi.

Fideicommissum complecti Emphyteutum Ecclesiast. pro
se & successoribus concessam.

Emphyteutum concessam pro se, heredibus, & successo-
ribus venire in restitutio fideicommissi.

60 Feudum & Emphyteutum Ecclesiasticum solenniter con-
cessam venire in restitutio fideicommissi.

FACTI SPECIES.

Illustris D. Philippinus de Emileis Brixiensis Co-
silarius Illustrissimi atque Excellentissimi. Do.
Io. Galeatus Dux Mediolani anno. 1296, inuestitus
fuit a Rennerendissimo D. Episcopo Brixieni de feu-
do oppidi Montironi, his verbis. Pro se & suis heredi-
bus, & successoribus in perpetuum recipienti locum,
possessionem bona de Montirono &c. in feudum nobis
& in perpetuum solenniter inuestiū &c. perpe-
tuū dictum D. Philippinum cum suis heredibus, &
successoribus, ut habeant et teneant gaudent, & pos-
sident, & in eis, & faciant, iure & ratione recti lega-
lis & nobilis feudū, quidquid voluerint, & licet, sine
ipsius

ipsum D. Episcopi, & cuiuslibet alterius personae con-
tradicione, &c. Et q̄ omni anno soluat p̄ censu, sine
debito canone unū pars per sonorum, et si non soluerint
non tamē cadant ab inuestitura propter canone non
solutum: cedens oī a iura, omnesque actiones, viiles,
& directa, reales & personales, et aliis quascūq; &c.

Anno 1452. Monasterium Sanctis Zenonis in-
uestituit. D. Marci, & do. Thomam fratres nepo-
tes ex do. Comite Aluisio filio dicti do. Philippini in
emphyteusim de oppido, seu loco Fasoledi ad soluendū
minalia centum Frumenti, cedens utile dominium,
ac omnes actiones etc. concedendum, q̄nod licitum sit
dictis emphyteutis, & eorum heredibus ius suum, si-
ne melioramenta, quod habent, aut de cetero acqui-
rent, vendere, donare. &c. cui, aut quibus voluerint,
exceptis personis prohibitis. &c. prelio et numerato
ducaiorum octocentum.

Anno 1455. Reuerendus P. Abbas dicti mona-
sterij Sancti Zenonis, renouando inuestitaram anni.

1455. inuestituit Dom. Thomam, & Ludouicum seu
Aluisium, ac Petrum filios dicti Do. Marci titulo, &
nomine feudi recti, legalis, & antiqui pro se, ac eorū, et
cuiuslibet ipsorum heredibus, dans omne ius quod,
quale & quantum quilibet uassallus in rebus feuda-
libus habere potest, ad habendum tenendum iure seu
di, ut frui possidendum, & quidquid perperuo placue-
rit ipsi uassallis, velerum heredibus faciendum, in
re tamen monasterij referendo, ad soluendum libram
vnam piperis, & unam care.

Anno 1463. dictus D. Marcus condidit testame-
num, in quo inuestiū heredes D. Aluisii, et Petri
filios suos & omnes eorum descendentes masculos sub-
stituit, & ultimo morienti substituit do. Danielēm,
Philippinum, & Thomam fratres suos & premortuo-
rum descendentes.

Anno 1532. D. Aluisius filius dicti Do. Marci,
ad quem premortuo D. Petro fratre sine filiis, bona
omnia perueniant, condidit testamentum, in quo si-
liabus causa eorum dotum reliquit titulo in strucito
nis certam summam, & heredes uinerales in om-
nibus alijs suis bonis mobilibus, & immobilibus, iuri-
bus, & actionibus, &c. fecit Do. Philippum, & Iacobū
filios suos & descendentes masculos in infinitum, ad
inuicem substituendo per fideicommissum. Et ipsi
ambobus fratribus, & eorum descendentibus masculo-
ris quandocumque deficiētibus, nullo masculo ex ip-
sis ex linea eorum extente, tunc ultimo masculo co-
rum si decadent, proximiōres agnatos de familia et
prosapia nobilium de Emilys, & eorum, ac cuiuslibet
eorum descendentes masculos, legitimos. &c. usque
in infinitum, substituēt vulgariter, & per fideicom-
missum expresse, cum intentio, & firmisimum pro-
positum testatoris sit quod presentis sua hereditas re-
maneat in ipsis eius filiis et descendentiū descedē-
tes masculos usque in infinitum, qua finita in proxi-
miōres masculos de agnatione usque in ultimum ma-
sculū: meūdem prospicio.

Pr̄ supponitur etiam in facto, quod ex D. Philip-
pinō filio dicti D. Aluisii testatoris (Iacobus alter fi-
lius deceſſit sine filiis) natus est D. Leonardus, ex quo
ortus est ultimus do. Philippinus, qui deceſſit, relata
do. Camilla filia tantum, nunc rea conuenta a Domi-
nī Ferante, & Fabio, ut statim dicemus.

Querit, ac dubitari contingit de pluribus.

Primo an ad sit fideicommissum in testamēto do.

Marcii primi ad favorem ipsorum dominorum Comi-
tum Ferandi, & Fabii actorum?

Secundo, an ex testamēto do. Aluisii inductum

sit fideicommissum ad favorem pariter dictorum do-
mum Ferandi, & Fabii?

Tertio an predicta bona feudalia poterint sup-
poni fideicommisso a dictis testatoribus ad favorem

masculorum vocatorum in predictum familiā
descendentiū sicut dicta do. Comitissa Camilla?

Quarto, an dicti do. Marcus, & Aluisius voluer-
int supponere fideicommissum dicta bona feudalia, &
emphyteutica?

Quinto, an predicti testatoris voluerint suis in
fideicommissis ita comprehendere dicta bona emphy-
teutica, & feudalia, ut nūc veniant in restitutio-
ne ipsi fideicommissi?

† Philippinus primus inuestitus

Marcus † Thomas, † Daniel, † Philippus

† Aluisius † Petrus † Ioan. † Hieronymus, † Marcus

† Philippinus, † Iacobus, † Femina † Marcus

† Leonardus, † Io. Franc. † Io. Paulus, † Io. Carolus

hic lītē habuit
cū D. Camilla.

† Philippinus

Camilla rea Maximilianus, Ferādus, Fabius

maritus Camilla. actores